

[Marianne Bentsen-Pedersen]

nogle vurderinger, man kan have, men som man ikke kan vide ret meget om.

Der blev også talt om de hjemmearbejdende kvinder eller rettere sagt: der blev talt om alle dem, der ikke er med i dette forslag. Der blev talt om hjemmearbejdende kvinder, om små selvstændige erhvervsdrivende og om arbejdsløse. De hjemmearbejdende kvinder har jo ikke noget løntab ved at gå på uddannelse, men jeg synes til gengæld, det er vigtigt, at man sørger for, at der er børnepasningsmuligheder, sådan at det rent praktisk er muligt at deltage i uddannelsen.

Om de små selvstændige erhvervsdrivende vil jeg også sige, at jeg synes, det er fint, hvis de går på uddannelse, men efter vores forslag er det arbejdsgiveren, der skal betale, det vil altså sige den lille erhvervsdrivende selv. Vi har ikke taget det med i vores forslag, for det er underforstået, at de bare kan være med. Men da det er arbejdsgiveren, der skal betale, er det altså den lille arbejdsgiver selv, der skal betale. Det er da muligt, at vi skal lave nogle udligningsordninger, det vil jeg ikke se bort fra.

De arbejdsløse har et stort behov, siger fru Karen Højte Jensen, og deri er jeg meget enig. Jeg synes, vi skulle gøre meget mere for at slække på de regler, der er om uddannelse og arbejdsløshed, sådan at man i meget højere grad kunne få lov til at deltage i uddannelse, hvis man var arbejdsløs. I vores forslag har vi da også skrevet, at man inden 1990 skal udbygge retten, så den kommer til at gælde alle arbejdstagere og arbejdsløse.

Det bliver sagt, at der ikke bliver taget hensyn til uddannelsesk løften, at det bare er noget, man siger. Jeg ved ikke, må jeg nok sige, hvor meget socialdemokratiets forslag vil gøre ved uddannelsesk løften, men det er noget af det, man måske også kan finde ud af ved at få nogle analyser af det. Det samme gælder den ene del af SFs forslag. Jeg tror, at det i høj grad vil være de veluddannede, der vil være motiverede for at tage denne uddannelse, og derfor ved jeg som sagt ikke, hvor meget det betyder. Men vi skriver jo i punkt 4 i vores forslag, at alle, der har under 12 års skolegang, skal have ret til at modtage undervisning i et, to eller flere år ad gangen, indtil de har 12 år. Det mener jeg vil være med til at udligne uddannelsesk løften.

Hr. Hans Jørgen Holm spurgte, hvorfor det netop skulle være nu. Det har jeg været noget inde på. Han spurgte også, om det var løn under almen uddannelse. Det mener jeg ikke det er, og det mener jeg vi har begrundet i vores forslag. Vi har taget de mennesker, der skulle have lov til at tage et år ad gangen op til de 12 års skolegang, ud af forslaget, indtil de bliver 25. Det er netop for ikke at få den diskussion om, hvorvidt man nu kunne gå i gymnasiet med uddannelsesløn. Derfor har vi lavet en aldersgrænse, som gør, at det ikke kan betale sig at udskyde sin studentereksamen, indtil en sådan ordning eventuelt kunne træde i kraft.

Fru Lone Dybkjær siger, at det er fint med flere forslag, og det er jeg meget enig i. Så siger fru Lone Dybkjær, at det er kedeligt, at man mere eller mindre goldt afviser det. Der må være mulighed for et forlig, ligesom vi f.eks. har indgået et folkeskoleforlig. Det synes jeg lyder godt, fordi, som fru Lone Dybkjær også sagde, de radikale i deres egne krav var meget stilfærdige. Det var det, der blev sagt om det forslag. Man siger nej til socialdemokratiets produktionsafgift, nej til 6 år, nej til SFs arbejdsgiverfinansiering, ikke så meget om, hvor det forlig eventuelt kunne ligge. Det ligner mere en afvisning end et forsøg på at lave et forlig, synes jeg.

Fru Lone Dybkjær nævnte også, at det ikke var sikkert, at man skulle stå så stejlt på, at det skulle foregå inden for arbejdstiden. Det kender jeg også selv; jeg er også i en sektor, hvor man har delvis kompensation for uddannelse. Jeg troede egentlig, at fru Lone Dybkjær ville have sagt, at vi må diskutere det i forbindelse med spørgsmålet om nedsættelse af den daglige arbejdstid, hvilket jeg synes kunne være meget relevant, for i den sammenhæng må det helt bestemt indgå med en eller anden faktor.

Ellers vil jeg sige tak for den forholdsvis positive modtagelse, også fra hr. Steffensen. Hr. Steffensen mener, at problemet er vigtigt, at vi skal gøre noget ved problemet, men så vidt jeg forstod, kunne ingen af de fremlagte forslag bruges. Vi skulle køre videre, som vi hele tiden havde gjort det, og så se, om ikke det blev bedre af det. Nu har vi kørt videre – ja, jeg ved ikke, hvor hr. Steffensens udgangspunkt er – og foreløbig er der i hvert fald ikke sket nogen udligning af uddannelserne, der er ikke sket noget med uddannel-